

PÄÄTÖSLAUSELMAEHDOTUS

NYKYISESTÄ POLIITTISESTA AJANKOHDASTA ⁸⁶

VSDTP:n (bolshevikkien) Kuudennen edustajakokouksen hyväksymän poliittista tilannetta luonnehtivan päätöslauselman pohjalla ja soveltaen mainittua päätöslauselmaa nykyiseen ajankohtaan VSDTP:n Keskuskomitea toteaa täysistunnonaan:

1. Kahdessa kuukaudessa, heinäkuun 3 ja syyskuun 3 päivän välisenä aikana luokkataistelun kulku ja poliittisten tapahtumien kehitys ovat vallankumouksen ennen kuulumattoman nopeuden ansiosta vieneet koko maata pitemmälle eteenpäin, kuin monen monet vuodet olisivat voineet sitä viedä rauhan aikana, ilman vallankumousta ja ilman sotaa.

2. Yhä silmännähtävämmiin selviää, että heinäkuun 3—5 päivän tapahtumat muodostivat koko vallankumouksen taitekohdan. Ilman näiden tapahtumien oikeaa arviointia ei proletariaatin tehtävien eikä meidän tahdostamme riippumattoman vallankumoustapahtumien kehitysvauhdin oikea arviointi ole mahdollista.

3. Bolshevikkeihin kohdistetut parjaukset, joita porvaristo on levittänyt uskomattoman ahkerasti ja joita se on kapitalistisiin sanomalehtiin ja kustantamoihin sijoitettujen miljoonien avulla saanut levitetyksi tavattoman laajalle kansanjoukkoihin, nämä parjaukset paljastuvat yhä nopeammin ja yhä laajemmassa mitassa. Ensinnäkin pääkaupungin ja suurten kaupunkien työläisjoukoille ja sitten myös talonpoikaistolle käy yhä selvemmäksi, että bolshevikkeihin kohdistetut parjaukset ovat tilanherrojen ja kapitalistien tärkeimpiä aseita taistelussa työläisten ja köyhien talonpoikien etujen puolustajia, s.o. bolshevikkeja vastaan.

4. Kornilovin kapina, s.o. niiden kenraalien ja upseerien kapina, joiden takana ovat tilanherrat ja kapitalistit sekä heitä johtava kadettipuolue („kansan vapauden” puolue), tuo kapina yritti suoranaisesti verhota itseään bolshevikkeihin kohdistetun vanhan parjauksen toistamisella ja juuri siten myötävaikutti siihen, että mitä laajimpien kansanjoukkojen silmät aukenivat lopullisesti näkemään oikeassa valossa sen parjauksen, jota porvaristo käy bolshevistista työväenpuoluetta, köyhälistön todellisten puolustajain puoluetta vastaan.

5. Jos puolueemme olisi kieltäytynyt tukemasta heinäkuun 3—4 päivänä joukkojen liikettä, joka puhkesi luonnonvoimaisesti, vastoin meidän yrityksiämme sen pidättämiseksi, niin se olisi ollut suoranaista ja täydellistä proletariaatin kavaltamista, sillä joukot lähtivät liikkeelle, koska ne olivat laillisesti ja oikeutetusti kuohuksissaan kapitalistien hyödyksi käytävän imperialistisen sodan, t.s. anastus- ja ryöstösodan pitkittämisestä ja hallituksen sekä Neuvostojen toimettomuudesta porvaristoon nähden, joka voimistaa ja kärjistää rappiota ja nälänhätää.

6. Huolimatta kaikista porvariston ja hallituksen ponnistuksista, huolimatta satojen bolshevikkien vangitsemisesta, heidän papereittensa ja asiakirjojensa kaappauksesta, toimituksissa pidetyistä kotitarkastuksista y.m. — kaikesta tästä huolimatta ei ole onnistuttu eikä milloinkaan onnistuta todistamaan sitä parjausta, että puolueemme olisi muka asettanut heinäkuun 3—4 päivän liikkeen päämääräksi jotakin muuta kuin „rauhallisen ja järjestyneen” mielenosoituksen, jonka tunnuksena oli kaiken vallan siirtäminen valtakunnassa työläisten, sotilaiden ja talonpoikien edustajain Neuvostoille.

7. Olisi ollut erehdys, jos bolshevikit olisivat asettaneet heinäkuun 3—4 päivänä tehtäväkseen vallan ottamisen, koska silloin ei edes työläisten enemmistö, kansan enemmistöstä puhumattakaan, vielä ollut kokenut käytännössä sitä vastavallankumouksellista politiikkaa, jota kenraalit ajavat armeijassa, tilanherrat maaseudulla ja kapitalistit kaupungissa, politiikkaa, joka paljasti itsensä joukoille heinäkuun 5 päivän jälkeen ja joka on syntynyt tuloksena eserrien ja menshevikkien sovittelusta porvariston kanssa. Eikä yksikään puolueemme järjestö, ei keskus- eikä paikallisjärjestö esittänyt kirjallisesti enempää kuin

suullisestikaan tunnusta vallan ottamisesta heinäkuun 3—4 päivänä, ei edes asettanut mainittua kysymystä pohdittavaksi.

8. Puolueemme todellisena erehdyksenä heinäkuun 3—4 päivän aikoihin oli, kuten tapahtumat nyt näyttävät, vain se, että puolue piti yleiskansallista tilannetta *vähemmän* vallankumouksellisena kuin miksi se osoittautui, että puolue piti poliittisten uudistusten rauhanomaista kehitystä *vielä* mahdollisena siten, että Neuvostot muuttavat politiikkaansa, silloin kun eserrät ja menshevikit olivat itse asiassa jo siinä määrin sotkeutuneet ja sitoneet itsensä porvaristoon nähden harjoittamallaan sovittelulla ja porvaristo puolestaan oli käynyt siinä määrin vastavallankumoukselliseksi, ettei mistään rauhanomaisesta kehityksestä voinut enää olla puhettakaan. Mutta tätä erheellistä käsitystä, jonka ainoana tukena oli toivo, etteivät tapahtumat tule kehittymään liian nopeasti, tätä erheellistä käsitystä ei puolue voinut korjata muuten kuin osallistumalla heinäkuun 3—4 päivän kansanliikkeeseen tunnukseksi „kaikki valta Neuvostoille” ja ottamalla tehtäväkseen saada liike luonteeltaan rauhalliseksi ja järjestyneeksi.

9. Kornilovin kapinan historiallinen merkitys on juuri siinä, että se avasi tavattomalla selvyydellä kansanjoukkojen silmät näkemään sen totuuden, joka oli verhottuna ja jota yhä verhotaan eserrien ja menshevikkien sovitteluhenkisillä korulauseilla, nimittäin sen, että tilanherrat ja porvaristo kadettipuolueen johtamina sekä heidän puolellaan olevat kenraalit ja upseerit ovat järjestäytyneet, ovat valmiita tekemään ja tekevät ennen kuulumattomia rikoksia, ovat valmiita luovuttamaan Riian (ja sen jälkeen Pietarinkin) saksalaisille, avaamaan heille rintaman, heittämään bolshevistiset rykmentit surman suuhun, aloittamaan kapinan, lähettämään pääkaupunkia vastaan sotajoukkoja ja „villin divisioonan” niiden etunenässä j.n.e.— kaikki tämä vallan kaappaamiseksi kokonaan porvariston käsiin, tilanherrojen vallan lujittamiseksi maaseudulla, koko maan hukuttamiseksi työläisten ja talonpoikien vereen.

Kornilovin kapina todisti Venäjän osalta sen, mitä koko historia on todistanut kaikille maille, nimittäin että porvaristo kavaltaa isänmaansa ja on valmis kaikkiin rikoksiin, kunhan vain saa kansan pysymään valtansa alaisena ja omat tulonsa säilymään.

10. Venäjän työläisillä ja talonpojilla ei ole kerta kaikkiaan mitään muuta ulospääsyä kuin mitä päättäväisin taistelu ja voitto tilanherroista ja porvareista, kadettipuolueesta ja sille myötämielisistä kenraaleista ja upseereista. Sellaiseen taisteluun ja sellaiseen voittoon kykenee johtamaan kansaa, t.s. kaikkia työtätekeviä, vain kaupunkien työväenluokka, jos kaikki valtiovalta siirtyy sen käsiin ja jos köyhät talonpojat antavat sille tukensa.

11. Venäjän vallankumouksen tapahtumat kehittyvät, eritoten toukokuun 6 päivän ja sitäkin enemmän heinäkuun 3 päivän jälkeen niin tavatonta tuulispään tai pyörremyrskyn vauhtia, ettei puolueen tehtävänä voi suinkaan olla niiden jouduttaminen; päinvastoin, kaikki ponnistukset on suunnattava siihen, että pysyisimme tapahtumien tasalla ja ennättäisimme sitä mukaa ja niin laajalti kuin voimamme sallivat selittää työläisille ja työtätekeville luokkataistelun tilanteessa ja kulussa tapahtuvia muutoksia. Nimenomaan tällainen on puolueen tärkein tehtävä nytkin: on selitettävä joukoille, että tilanne on kauhean kriittillinen, että mikä joukkoesiintymisen tahansa voi päätyä räjähdysmäiseen purkaukseen, että ennenaikainen kapina saattaa sen vuoksi aiheuttaa suunnatonta vahinkoa. Mutta samalla kriittillinen tilanne vie työväenluokkaa väistämättömästi — ja ehkäpä katastrofaalisella nopeudella — siihen pisteeseen, että sen täytyy siitä itsestään riippumattoman tapahtumien käänteen pakottamana lähteä ratkaisevaan taisteluun vastavallankumouksellista porvaristoa vastaan ja valloittaa valta.

12. Kornilovin kapina paljasti täydelleen sen tosiasian, että armeija, koko armeija *vihaa päämajaa*. Tämän ovat joutuneet tunnustamaan jopa sellaisetkin menshevikit ja eserrät, jotka ovat kuukausia kestäneillä ponnistuksillaan todistaneet vihaavansa bolshevikkeja ja puolustavansa työläisten ja talonpoikain sekä tilanherrojen ja porvariston välisen luokkasovinnon politiikkaa. Armeijan viha päämajaa kohtaan ei laimene, vaan on voimistunut sen jälkeen, kun Kerenskin hallitus rajoittui korvaamaan Kornilovin Aleksejevillä ja jätti paikoilleen Klembovskin ja muut kornilovilaiset kenraalit eikä tehnyt kerrassaan mitään oleellista armeijan demokratisoimiseksi ja vastavallankumouksellisen päällystön syrjäyttämiseksi. Neuvostot, jotka sietävät ja tukevat tätä Kerenskin heikkoa, horjuvaista, periaatteetonta politiikkaa, Neuvostot, jotka ovat

taaskin päästäneet käsistään tilaisuuden, jolloin kaikki valta olisi voitu ottaa rauhanomaista tietä Kornilovin kapinan kukistamishetkellä, nämä Neuvostot eivät ole syyllistyneet pelkästään sovitteluun, vaan ne ovat syyllistyneet jo rikolliseen sovitteluun.

Armeija, joka vihaa päämajaa eikä halua käydä sotaa, koska se on tullut näkemään tämän sodan anastuksellisen luonteen, on kiertämättömästi tuomittu uusiin katastrofeihin.

13. Vain työväenluokka, kun se on valloittanut vallan, voi ryhtyä ajamaan rauhanpolitiikkaa käytännössä eikä sanoissa, niin kuin menshevikit ja eserrät sitä ajavat tukien samalla teoissa porvaristoa ja sen salaisia sopimuksia. Ja nimenomaan: olkoonpa sotatilanne millainen tahansa, jopa siinäkin tapauksessa, että kornilovilaiset kenraalit luovutettuaan Riian luovuttavat Pietarinkin, työväenluokka esittää viipymättä *kaikille* kansoille avoimet, täsmälliset, selvät ja *oikeudenmukaiset* rauhanehdot. Työväenluokka voi tehdä sen koko kansan nimissä, sillä Venäjän työläisten ja talonpoikien valtaenemmistö on lausunut julki kielteisen kantansa nykyiseen anastussotaan nähden ja ilmaissut kannattavansa rauhaa oikeudenmukaisilla ehdoilla, ilman annektointia (aluevaltauksia) ja ilman sotakorvauksia.

Eserrät ja menshevikit pettävät itseään sekä pettävät kansaa jaarittelemalla kuukausikaupalla sellaisesta rauhasta. Valloitettuaan vallan työväenluokka tulee päivääkään hukkaamatta tarjoamaan sellaista rauhaa kaikille.

Kaikkien maiden kapitalistien on niin vaikea hillitä kaikkiä paisuvaa sodanvastaista työväenvallankumousta, että jos Venäjän vallankumous siirtyy säällivistä ja voimattomista rauhanhahittelusta suoranaiseen rauhantarkjoukseen, samanaikaisesti saattaen julkisuuteen ja purkaen salaiset sopimukset j.n.e., niin on olemassa yhdeksänkymmentä yhdeksän mahdollisuutta sadasta, että rauha koittaa pikaisesti, että kapitalistit eivät kykene estämään rauhan solmimista.

Jos taas toteutuu se vähemmän todennäköinen tapaus, että kapitalistit hylkäävät vastoin omien kansojensa tahtoa Venäjän työväenhallituksen rauhanehdot, niin vallankumous Euroopassa lähestyy sata kertaa lähemmäksi, meidän työläistemme ja talonpoikiemme armeija valitsee itselleen

kunnioitettuja esimiehiä ja sotapäälliköitä vihattujen asemesta ja vakuuttuu siitä, että sota on oikeutettua sen jälkeen, kun rauhantarjous on tehty, salaiset sopimukset purettu, liitto tilanherrojen ja porvariston kanssa lopetettu, kaikki maa luovutettu talonpojille. Vasta silloin sota muuttuu Venäjän puolelta oikeudenmukaiseksi sodaksi, vain sellaista sotaa työläiset ja talonpojat ryhtyvät käymään vapaaehtoisesti eivätkä keppikurin alaisina, ja sellainen sota on vielä enemmän lähentävä väistämätöntä työväenvallankumousta edistyneissä maissa.

14. Vain työväenluokka, kun se on valloittanut vallan, kykenee turvaamaan kaikkien tilanherrain maiden viipymättömän ja korvauksettoman siirtämisen talonpoikain haltuun. Sitä ei saa lykätä. Perustava kokous tulee sen lailistamaan, mutta talonpojat eivät ole syyppäitä kokouksen lykkääntymiseen. Talonpojat tulevat päivä päivältä yhä enemmän vakuuttuneiksi siitä, että maata ei voida saada sopimalla tilanherrojen ja kapitalistien kanssa. Maata voidaan hankkia vain silloin, kun köyhien talonpoikien ja työläisten välillä vallitsee rajattoman antaumuksellinen veljesliitto.

Tshernovin eroaminen hallituksesta sen jälkeen, kun hän oli kuukausikaupalla yrittänyt puolustaa talonpoikain etuja tekemällä suurempia ja pienempiä myönnytyksiä tilanherrakadeteille ja kun kaikki yritykset raukesivat tyhjiin, tämä eroaminen paljasti erikoisen havainnollisesti sovittelu-politiikan toivottomuuden. Ja talonpoikaisto paikkakunnillaan näkee ja tietää, tuntee ja vaistoaa, kuinka röyhkeiksi tilanherrat ovat käyneet maaseudulla heinäkuun 5 päivän jälkeen ja kuinka tarpeellista on taltuttaa heidät ja tehdä heidät vaarattomiksi.

15. Vain työväenluokka, kun se on valloittanut vallan, kykenee tekemään lopun rappiotilasta ja uhkaavasta nälänhädästä. Hallitus on toukokuun 6 päivästä lähtien lupailemistaan lupailut valvontaa, mutta se ei ole tehnyt eikä ole voinut tehdä mitään, sillä kapitalistit ja tilanherrat ovat jarruttaneet kaikkea työtä. Työttömyys kasvaa, nälänhätä lähenee, rahan arvo laskee, Peshehonovin eroaminen rajahintojen kaksinkertaistamisen jälkeen kärjistää kriisiä entisestäänkin ja antaa jälleen uuden todistuksen hallituksen täydellisestä heikkoudesta ja voimattomuudesta. Vain työväenvalvonta tuotannossa ja jakelussa voi pelastaa

asian. Vain työvänehallitus taltuttaa kapitalistit, nostattaa kaikki työtätekevät antamaan sankarillista tukea *hallitusvallan* ponnistuksille, saa aikaan järjestyksen sekä viljan oikean vaihdon teollisuustuotteisiin.

16. Talonpoikaisköyhälistön luottamus kaupunkien työväenluokkaan, luottamus, jota porvariston parjaukset ja sovittelupolitiikkaan asetetut toiveet ovat tilapäisesti horjuttaneet, palautuu ennalleen varsinkin sen jälkeen, kun vangitsemiset maaseudulla ja kaikenlainen työtätekevien vainoaminen heinäkuun 5 päivän jälkeen ja sitten kornilovilaiskapina ovat avanneet kansan silmät. Eräänä tunnusmerkkinä, joka osoittaa kansan kadottaneen uskonsa kapitalistien kanssa tehtyihin sopimuksiin, on se, että niissä kahdessa tärkeimmässä puolueessa, jotka olivat tuon sovittelupolitiikan alullepanijoita ja noudattivat sitä loppuun saakka, eserrien ja menshevikkien puolueissa, ilmenee varsinkin heinäkuun 5 päivän jälkeen yhä kasvavaa sisäistä tyytymättömyyttä, taistelua sovittelupolitiikkaa vastaan, oppositiota, joka on laajennut käsittämään lähes kaksi viidesosaa (40%) sosialistivallankumouksellisten puolueen viime „Neuvostossa” ja menshevikkipuolueen edustajakokouksessa.

17. Koko tapahtumain kulku, kaikki taloudelliset ja poliittiset olosuhteet, kaikki armeijassa sattuneet tapaukset valmistelevat yhä nopeammin sitä menestystä, jonka työväenluokka saavuttaa vallan valtaamisessa ja joka antaa rauhan, leipää ja vapauden sekä tulee jouduttamaan proletariaatin vallankumouksen voittoa toisissakin maissa.

*Kirjoitettu viimeistään
syyskuun 3 (16) pñä 1917*

*Julkaistu ensi kerran v. 1925
IV Lenin-kokoelmassa*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*